

ת"ד 1858/12/12 - מדינת ישראל נגד מאיר תגר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

02 יולי 2014

ת"ד 1858-12-12 מדינת ישראל נ' תגר

לפני כב' השופטת דלית ורד
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאיר תגר

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע באי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חצייה בבטחה וגרם חבלה של ממש, עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**); וכן בנהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

האירוע היה ביום 12.7.12, שעה 12:00 לערך, כשהנאשם נהג אופנוע שמספרו 5347750 (להלן - **האופנוע**) ברחוב הרא"ה ברמת גן מדרום לצפון והתקרב לצומת עם רחוב ברקאי (להלן - **הצומת**).

אותה שעה חצתה את הכביש, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, דליה קרני, ילידת 1940 (להלן - **הולכת הרגל**), מעבר חצייה המסומן לרחוב הכביש ברחוב הרא"ה אחרי הצומת.

הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, עקף שיירת כלי רכב שנסעו מימינו אשר נעצרו לקראת מעבר החצייה, לא אפשר להולכת הרגל להשלים החצייה בבטחה, עלה על מעבר החצייה, פגע בהולכת הרגל ונפל עם האופנוע על הכביש.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולך הרגל חבלה של ממש, בכך שנגרם לה - בין השאר - שבר פתוח ברגל, היא נדרשה לניתוח בהרדמה כללית ולאשפוז בבית החולים עד ליום 31.7.12.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש:

המאשימה העידה את הולכת הרגל, אשר תיארה את מאורעות התאונה ותוצאותיה, על פי עדותה, כתוצאה מהתאונה היא עברה 2 ניתוחים, הותקנו בגופה "2 פלטינות ו-5 מסמרים", ורגלה השמאלית התקצרה. לאחר שחרורה מבית החולים, שהתה חודש ימים בשיקום, בתקופה זו נזקקה לכיסא גלגלים, לאחר מכן נעזרה בהליכון, עתה היא מסתייעת

עמוד 1

במקל הליכה.

לדבריה, לפני התאונה עבדה כפנסיונרית בהשגחה על בחינות, ובלשונה: "עבדתי, ניקיתי, בישלתי. לא עמד בפני שום דבר". כל זה השתנה בעקבות התאונה ובלשונה: "היום אני לא יכולה לעשות שום דבר, צריכה עזרה, צריכה מטפלת. אני לא עובדת, אני מוגבלת לא יכולה לצאת מהבית לבד, לא יכולה לעשות שום דבר" (פרוט' עמ' 5 שורות 3-6).

המאשימה צירפה מסמכים מהם עולה חומרת הפגיעה, הולכת הרגל עברה שני ניתוחים בהרדמה כללית, ב-13.7.12 וב-23.7.12 שכללו רדוקציה פתוחה של שבר סופרקונדילארי פמור שמאל, קיבוע השבר עם פלטה וקיבוע הפלטה באמצעות 6 ברגים דיסטאלים ו-4 פרוקסימאלים, הייתה מאושפזת מיום 12.7.12 ועד 31.7.12, לאחר מכן שוחררה במצב סיעודי ונקבע כי היא נזקקת לסיוע בפעולות יומיומיות. ב-28.8.12 שוחררה משיקום בהסעה על ידי אמבולנס. ביום 24.9.12, צוין כי עדיין אינה דורכת על הרגל והומלץ על המשך פיזיותרפיה אינטנסיבית לשיפור טווחי התנועה וחיזוק שרירים. בינואר 2013 צוין כי היא נזקקת להליכון בביתה, במטבח נשענת על השיש, מתקלחת בישיבה, התנועה מחוץ לבית אפשרית למרחקים מוגבלים, והיא מתקשה בכניסה ויציאה מרכב. הולכת הרגל הייתה במעקב של המרפאה האורטופדית בבית חולים שיבא קרוב לשנה, עברה טיפולי פיזיותרפיה תקופה ממושכת, וממסמך של קופת חולים עולה כי אובחן קיצור ברגל שמאל של 10 מ"מ.

ב"כ המאשימה ציינה כי לחובת הנאשם, הנוהג משנת 2011, 4 הרשעות קודמות. כן עמדה על הרשלנות החמורה במעשיו, כעולה מכתב האישום, אשר גרמה לתוצאות הקשות של התאונה.

לאור זאת, עתרה המאשימה לענישה שתכלול פסילה העולה על 5 שנים, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי, וכן קנס והתחייבות.

ב"כ הנאשם ציין כי נסיבות התאונה מצביעות על כך שהנאשם תמרן עם האופנוע במהלך פקק תנועה וכשל בכך שלא הבחין במעבר החצייה בתוך כך, לטענתו, כתוצאה מהיעדר תמרורי ג-7 במקום.

ההגנה ציינה את נסיבותיו האישיות של הנאשם כבחור צעיר אשר שירת שירות צבאי מלא כלוחם, משרת במילואים, עובד כשליח לפרנסתו על מנת לחסוך כסף ללימודי הנדסה, ונזקק לצורך כך לרישיונו. אין לחובתו עבר פלילי וזו תאונה ראשונה שגרם לה. הנאשם הביע חרטה ונטל אחריות.

ב"כ הנאשם ציין את היותו ער לתיאורה של הולכת הרגל את תוצאות התאונה, אולם טען כי בתיאורה יש העצמה של הפגיעה וביקש להתרשם מהפציעות על סמך המסמכים שהוגשו.

לאור זאת עתרה ההגנה להימנע מפסילה משמעותית וממאסר על תנאי, ולהסתפק בהתחייבות ובענישה שהיא ברף הנמוך של מתחם הענישה על פי אסופת פסיקה שהציג.

מתחם הענישה:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

העבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות חמורות ומסוכנות. המדובר הוא בתאונה המתרחשת על מעבר חצייה, מקום שאמור להיות בטוח למשתמשי הדרך, וגרמה לחבלה של ממש להולכת רגל, אשר בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה חמורה יותר. זאת ועוד, הנאשם עקף שיירה של מכוניות אשר נעצרו לפני מעבר החצייה, בצמוד לצומת, ובכך עבר על הוראות תקנות 47 (ה) (3) ו- 47 (ז) לתקנות התעבורה.

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה גם להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות, ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו הגנה על שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור ואי סיכון המשתמשים ובטיחות התנועה בדרכים.

החובה המוטלת על נהג בהתקרבו למעבר חצייה, היא לתת זכות קדימה להולך הרגל המצוי בו ולאפשר לו להשלים את חצייתו בבטחה, לצורך כך על הנהג להאט את רכבו, אפילו עד כדי עצירה.

לעניין זה יפים דברי כבוד השופט חשין ב-בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל:

"..מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר.."

בפסיקה נקבע לא אחת, כי נוכח "נגע" התאונות בדרכים, על בתי המשפט להילחם בדרך של ענישה מחמירה גם אם תוצאות התאונה אינן קטלניות.

ב-ע"פ 2247/10 שלום ימיני נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון לעניין זה כהאי לישנא:

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושה וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות דרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי התנהגות על הכביש".

על פי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, בגין גרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש, על בית המשפט להשית עונש פסילה שלא יפחת מ-3 חודשים. עונש מינימום זה מבטא את יחסו החד משמעי של המחוקק באשר לצורך לכבד את קדושת החיים ושלמות הגוף על ידי המשתמשים בדרך.

לעניין משמעות קביעת ענישת מינימום, ב-רע 530/84 בלה שפר נ' מדינת ישראל, נאמר מפי כב' הנשיא שמגר:

"בתי המשפט מופקדים על קביעת נורמה עונשית בעניין תאונות הדרכים, שיש בה כוח מרתיע. ייתכן שעונשי המינימום שנקבעו שם הם ביטוי לחרדה של המחוקק לאור התרבותן של התאונות, שהרי אלמלא זאת לא היה נקבע עונש מינימום, שאיננו מקובל בדרך כלל בדיני העונשין שלנו, פרט למקרים ספורים. אך חרדה זו של המחוקק גם צריכה להיות אחד מהשיקולים, המדריכים את בית המשפט כאשר הוא בא ליישם את העונשים לסוגיהם למקרה הקונקרטי שלפניו."

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם:

טווח הענישה בתאונות שתוצאתן גרימת חבלה חמורה הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגעים. ברף העליון מצויים גזרי דין בהם הושתו עונשי פסילה של מספר שנים, בנוסף לעונשי מאסר, מקום בו תוצאות התאונה היו חמורות וקשות, אשר כפסע בינן לבין המוות, המעורבים בה נפגעו קשה, עברו ניתוחים קשים והליכי שיקום ממושכים שספק אם השיבו את מצבם לקדמותו עובר לתאונה. (ראה: רע"פ 3764/05 ורד בן זויה נ' מדינת ישראל, שם נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת שנגזרו עליה 5 שנות פסילה מנהיגה; רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, שם אושרה החמרת עונש פסילה מ-24 ל-40 חודשים; רע"פ 7257/12 גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל, בו אושר עונש של פסילה בת 6 שנים).

מנגד, ברף התחתון מצויים גזרי דין, מהם עולה כי בעבירות בהן הורשע הנאשם גזרו בתי המשפט עונשי פסילה למשך חודשים ספורים, מקום בו תוצאות התאונה, על אף שנגרמה חבלה של ממש, לא היו קשות.

ב-תד (ת"א) 946-01-12 מדינת ישראל נ' דורית זיס נגזרו 5 חודשי פסילה על נאשמת אשר הורשעה, באופן חלקי ע"פ הודאתה, בעבירות של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש ואי - מתן אפשרות להולכת רגל להשלים חציה בבטחה. כתוצאה מן הפגיעה נגרמה למעורבת חבלה של ממש שהתבטאה בחבלת ראש ודימום סוב-ארכנואידלי שהצריך טיפול רפואי ואשפוז בן יומיים.

ב-תד (י-ם) 6013-10-12 מדינת ישראל נ' אברהם אסנאפי, נגזרו 5 חודשי פסילה על נאשם שכתוצאה מנסיעתו בקלות דעת לאחור נגרם שבר בירך להולכת רגל קשישה.

במקרים חמורים יותר נגזרו עונשי פסילה כלהלן:

ב-תד (י-ם) 4062-12-10 מדינת ישראל נ' אחמד סוואחרה, נגזרו 8 חודשי פסילה על נאשם שהורשע בעבירות של רשלנות, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים את החציה בבטחה במעבר חציה, גרם נזק, גרם חבלה של ממש ואי

האטה ליד מעבר חציה, וכתוצאה מכך נגרמו למעורבת מספר שברים בפלג גופה השמאלי, אשר הצריכו אשפוז ממושך לצורך טיפול ושיקום בביה"ח שערי צדק ובביה"ח הרצוג, ועל פי עדותה של המעורבת היא סובלת עד היום מהגבלות בתנועת ידה הימנית. ערעור הנאשם נדחה בבית המשפט המחוזי (**עפ"ת 21792-04-11 סוואחרה נ' מ"י**).

ב-ת"ד 6694-04-11 מדינת ישראל נ' קרש, נפסל רישונו של נהג אוטובוס ל-11 חודשים לאחר שפגע בהולך רגל אשר חצה מעבר חציה באור אדום, וכתוצאה מהתאונה נגרמו לו שברים בצלעות, שברים באגן, שברים בסרקוס (שהצריך ניתוח ותיקון השבר עם ברגים) ואשפוז של 35 ימים.

ב- עפ"ת (ת"א) 2660-05-10 אילן דלשד נ' מדינת ישראל, אישר בית המשפט המחוזי עונש פסילה למשך 16 חודשים על נהג שנסע לאחור ופגע בשתי הולכות רגל שחצו מעבר חציה, כאשר אחת מהן סבלה משברים בצלעות. כבוד השופט קאפח פסק: **"יש ליתן אל לב את גילה של הולכת הרגל אשר נפגעה בצורה קשה. הולכת הרגל היתה בת 80 בעת קרות התאונה.**

אין כל ספק כי פגיעה מעין זו (שברים בצלעות), בגילה של הנפגעת, תסב לה סבל ומכאוב לשארית חייה. אין דין פגיעה כזו באדם צעיר לבין פגיעה באדם מבוגר."

ב- עפ"ת (ת"א) 30911-01-10 איליה לוינ' מדינת ישראל, הפחית בית המשפט המחוזי את עונשו של נהג שעקף שיירה של רכבים שעמדו לפני מעבר חציה ל 18 חודשי פסילה, וזאת לאור הספק שהתגלה האם הנפגע חצה את מעבר החציה רגלית או ברכיבה על אופניו.

הנה כי כן, מתחם הענישה בפסילת רישונו, בנוגע לעבירות בהן הורשע הנאשם הינו בטווח רחב, שבין 3 חודשים ל-6 שנים, זאת בעיקר כפונקציה של רמת הרשלנות וחומרת הפגיעה.

מעיון בפסקי הדין אליהם הפנתה ההגנה, עולה כי מדובר במקרים הכוללים נסיבות חריגות; **ב-ת"ד 3326-01-12 מדינת ישראל נ' בן עטר**, דובר בנאשם בן 53 שאשתו חולת סרטן במצב קשה ונזקקת לכך שסיענה לטיפולם הקשורים במחלתה. ביהמ"ש קבע כי התניידותה בתחבורה ציבורית עלולה לסכן את מצבה והסתפק בפסילת החובה בת 3 חודשים. **ב-ת"ד 4087-11-12 מדינת ישראל נ' עדינה אברמוב**, נגזרו 4 חודשי פסילה על נאשמת שנקבע לגביה כי רישונו הנהיגה חיוני לגביה לשם שמירה על חייה בהיותה קורבן אלימות, ביהמ"ש אף ציין כי בנסיבות המקרה, שלא הורחבו מטעמי צנעת הפרט, מצא לנכון הכרח לחרוג "משמעותית לקולא" ממתחם הענישה הראוי. **ב-ת"ד 9762-08-13 מדינת ישראל נ' טינה קומרוש**, נגזר חודש פסילה, במקרה של נאשמת ללא כל עבר פלילי או תעבורתי ב-14 שנות נהיגתה, אשר גרמה לתאונה שתוצאותיה קלות יחסית, והיא עצמה הייתה הנפגעת העיקרית בתאונה, בנסיבות אישיות בהן אימה, חולת הסרטן, ובתה תלויות בה. בנסיבות המקרה, ביהמ"ש מצא לנכון להתחשב בנזק שנגרם לנאשמת עצמה כדי להקחות מעוצמתו של שיקול הגמול שבענישה ולשמש כנימוק משמעותי להקלה בעונש.

מתחם הענישה ההולם בגין מעשה העבירה בנסיבותיו:

לאור האמור לעיל ובהיעדר נסיבות חריגות, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בעבירות של נהיגה בקלות ראש ואי

מתן אפשרות חצייה בבטחה להולך רגל, שבעטיין נגרמו חבלות של ממש ברמת חומרה דוגמת זו שבענייננו, הוא פסילה הנעה בין 8 חודשים ועד 18 חודשים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

הרשלנות הכרוכה בנהיגתו של הנאשם רבה, רשלנות זו מצאה ביטוייה בביצוע "תמרונים", כהגדרת ההגנה, ברמת גן בשעת צהרים, וזאת במעבר החצייה המשורטט סמוך מאד ליציאה מצומת. משנה חומרה עולה מעקיפת שיירת כלי רכב אשר נעצרו לקראת מעבר החצייה, באופן בו היה על הנאשם לצפות אפשרות כי עצירתם הייתה מחמת הימצאות הולכי רגל על מעבר החצייה.

קביעת העונש הראוי במתחם שנקבע:

במסגרת זו נתתי דעתי, לחומרא ולקולא לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, בין השאר בהתאם לסעיפים 40יא(1),(4),(6),(7),(11) לחוק העונשין;

לחומרא - נתתי דעתי להיותו של הנאשם נהג חדש במועד האירוע, אשר החזיק ברישיון נהיגה החל מנובמבר 2011 בלבד, היינו תקופה של כשמונה חודשים עד לאירוע התאונה, כלשחובתו ארבע הרשעות קודמות, לרבות הרשעה בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה, מסוג ברירת משפט.

לקולא - נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם חזר במועד שנקבע לשמיעת הראיות מכפירתו בעובדות כתב האישום, תוך נטילת אחריות והבעת חרטה, לרבות ניסיונו להתקשר ולהביע את צערו בפני הנפגעת, את היותו בחור צעיר ונורמטיבי, נעדר עבר פלילי, ותרומתו לחברה בשירותו הצבאי כלוחם.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים. הפסילה תחל ביום 3.8.14 שעה 10:00.
2. פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 6 חודשים לתקופה של שלוש שנים.
3. קנס בסך 3500 ש"ח. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 3.8.14. היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מידי.
4. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ש"ח שלא ינהג בזמן פסילה, או יגרום לתאונת דרכים

שתוצאתה חבלות של ממש, והתנאי הוא למשך 3 שנים מהיום. היה ולא יחתום הנאשם על התחייבות זו תוך 30 יום מהיום, יאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ד, 2 יולי 2014, בנוכחות הנאשם, עו"ד קליין מטעם התביעה, ועו"ד בוכמן מטעם הנאשם.

54678313